

цѣлуваха и ставаха побратими. Слагаше върху раната на зайчето лѣковита билка, и то хукваше отново изъ гората. Отваряше устата на мечето и само съ едно духване изгонваше болката отъ жбѣ му. Вземаше четчицата си и украсяваше крилетѣ на пеперудата съ още по-хубави шарки.

Една пролѣтна сутринъ на шето джудже излѣзе както винаги предъ вратата на своята шоколадена кѣщичка, седна въ орѣховата си черупка и започна да върти броеничката си отъ просени зрънца. Топлото слънчице на небето спусна тънѣкъ лѣчъ презъ клонитѣ на дърветата, цѣлуна бѣлата му брадица и рече: „Добро утро!“ А джуджето кихна и запѣ една отъ ония пѣснички, които малкитѣ ангелчета пѣятъ въ рая.

По едно време, както си седѣше така и си пѣеше, джуджето чу, че наблизу въ тревата нѣщо прошумолѣ. Обърна се, и какво да види: на нѣколко крачки отъ него стоеше една бѣла мишка съ златна коронка на главата и съ розова панделка на опашката. Мишката го гледаше съ малкитѣ си лѣскави очички, безъ да мига, и дишаше тежко. По всичко личеше, че тя не бѣше

жителъ на гората, а идѣше отъ далеченъ пѣтъ.

Джуджето престана да пѣе и се изправи на нозетѣ си. Въ сѣщия мигъ чудното звѣрче се плѣзна като на колелца по тревата и дойде съвсемъ близу.

— Цѣрррръ, цѣрррръ, — изви-ка то. — Азъ ида отъ палата на стария царъ, който се нуждае отъ твоята помощъ. Отъ дълги години насамъ той стои буденъ и не може да спи. Лицето му е съвсемъ повѣхнало, а снагата му се топи като востѣкъ. Всички лѣкари по земята се опитваха да му върнатъ сѣня, но нито единъ не можа да му помогне. Най-сетне ме изпратиха да викамъ и тебе. Ако ти успѣешъ да го приспишъ, ще получишъ богата награда.

— Отъ това по-лесно нѣма, — рече джуджето, като погладди меката си брадица и се усмихна. — Почакай ме само да си взема книжката съ приказкитѣ, защото ще ми трѣбва.

И като каза това, човѣчето се скри въ шоколадената си кѣщичка и хлопна вратата задъ гърба си. Следъ малко то излѣзе отново навѣнъ, като носѣше една голѣма книга.

— Сега можемъ да вървимъ, — рече горскиятъ магьосникъ.